

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

CAMERA DEPUTAȚILOR

LEGE

privind transpunerea Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului, din 12 iulie 2016 privind stabilirea normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 193/1, din data de 19 iulie 2016

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezenta lege se aplică tuturor contribuabililor care sunt supuși impozitului pe profit în unul sau mai multe state membre, inclusiv sediilor permanente din unul sau mai multe state membre ale entităților cu rezidența fiscală într-o țară terță.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei legi, se aplică următoarele definiții:

1. „costurile îndatorării” înseamnă cheltuiala reprezentând dobânda aferentă tuturor formelor de datorii, alte costuri echivalente din punct de vedere economic cu dobânzile și cheltuielile suportate în legătură cu obținerea de finanțare astfel cum sunt definite în dreptul intern, inclusiv, dar fără a se limita la plăți în cadrul împrumuturilor cu participare la profit, dobânzi imputate la

instrumente cum ar fi obligațiunile convertibile și obligațiunile cu cupon zero, sume în cadrul unor mecanisme de finanțare alternative cum ar fi „finanțele islamice”, costul de finanțare al plăților de leasing financiar, dobânda capitalizată inclusă în valoarea contabilă a unui activ aferent sau amortizarea dobânzii capitalizate, sume calculate pe baza unui randament al finanțării în temeiul normelor privind prețurile de transfer acolo unde este cazul, dobânzi noționale în cadrul unor instrumente financiare derivate sau al unor acorduri de acoperire a riscului aferente împrumuturilor unei entități, anumite câștiguri și pierderi generate de diferențele de curs valutar la împrumuturi și instrumente legate de obținerea de finanțare, comisioane de garantare pentru mecanisme de finanțare, comisioane de intermediere și costuri similare aferente împrumuturilor de fonduri;

2. „costurile excedentare ale îndatorării” înseamnă suma cu care costurile deductibile ale îndatorării unui contribuabil depășesc veniturile impozabile din dobânzi și alte venituri impozabile echivalente din punct de vedere economic pe care le primește contribuabilul în conformitate cu dreptul intern;

3. „perioadă fiscală” înseamnă un an fiscal, un an calendaristic sau orice altă perioadă adecvată din punct de vedere fiscal;

4. „întreprindere asociată” înseamnă:

(a) o entitate în care contribuabilul deține direct sau indirect o participație, și anume drepturi de vot sau dețineri de capital în proporție de 25 % sau mai mult, sau are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul entității respective;

(b) o persoană fizică sau o entitate care deține direct sau indirect o participație, și anume drepturi de vot sau dețineri de capital în proporție de 25 % sau mai mult într-un contribuabil, sau are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul contribuabilului. În cazul în care o persoană fizică sau o entitate deține direct sau indirect o participație de 25 % sau mai mult într-un contribuabil și în una sau mai multe entități, toate entitățile în cauză, inclusiv contribuabilul, sunt de asemenea considerate întreprinderi asociate. În sensul articolului 9, în cazul în care tratamentul neuniform implică o entitate hibridă, această definiție se modifică astfel încât procentul impus de 25 % să fie înlocuit cu un procent impus de 50 %.

5. „întreprindere financiară” înseamnă oricare dintre următoarele entități:

(a) o instituție de credit sau o întreprindere de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹, sau un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului², sau o societate de administrare a unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului³;

(b) o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴;

(c) o întreprindere de reasigurare înseamnă o întreprindere care a primit autorizarea pentru desfășurarea activităților de reasigurare;

(d) o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale care intră sub incidența Directivei 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁵, în conformitate cu articolul 5 din directiva respectivă sau în cazul delegatului unei instituții pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum este menționat la articolul 19 alineatul (1) din Directiva respectivă;

(e) instituții de pensii care gestionează sisteme de pensii considerate a fi sisteme de securitate socială care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al

¹ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

² Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

³ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁴ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁵ Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (JO L 235, 23.9.2003, p. 10).

Consiliului⁶ și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁷, precum și orice entitate juridică instituită în scopul investiției în astfel de sisteme;

(f) un fond de investiții alternative (FIA) administrat de un AFIA, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE, sau un FIA supravegheat în conformitate cu dreptul intern aplicabil;

(g) OPCVM, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE;

(h) o contraparte centrală, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁸;

(i) un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁹;

6. „transfer de active” înseamnă o operațiune prin care un stat membru pierde dreptul de a impozita activele transferate, în timp ce activele rămân în proprietatea legală sau economică a aceluiași contribuabil;

7. „transferul rezidenței fiscale” înseamnă o operațiune prin care contribuabilul nu mai are rezidența fiscală într-un stat membru și dobândește rezidență fiscală în alt stat membru sau într-o țară terță;

8. „transferul unei activități economice desfășurate la un sediu permanent” înseamnă o operațiune prin care contribuabilul nu mai are prezență fiscală într-un stat membru și dobândește o astfel de prezență în alt stat membru sau într-o țară terță, fără să dobândească rezidență fiscală în acel stat membru sau țară terță;

⁶Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

⁷Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1).

⁸Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p.1).

⁹Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

9. „tratament neuniform al elementelor hibride” înseamnă o situație apărută între un contribuabil dintr-un stat membru și o întreprindere asociată dintr-un alt stat membru sau un acord structurat între părți din diferite state membre, în care unul din următoarele rezultate se datorează diferențelor de caracterizare juridică a unui instrument financiar sau a unei entități financiare:

(a) are loc deducerea aceleiași plăți sau a acelorași cheltuieli sau pierderi atât în statul membru în care își are originea plata, sunt suportate cheltuielile sau sunt suferite pierderile, cât și într-un alt stat membru (denumită în continuare „dublă deducere”);

(b) are loc deducerea unei plăți în statul membru în care își are originea plata, fără o includere corespunzătoare a aceleiași plăți, în scopuri fiscale, în baza impozabilă a celui alt stat membru (denumită în continuare „deducere fără includere în baza impozabilă a unui alt stat membru”).

Articolul 3

Nivelul minim de protecție

Prezenta lege se completează cu celelalte norme naționale în vigoare sau din dispoziții cuprinse în reglementări internaționale la care România este parte care urmăresc să asigure un nivel mai ridicat de protecție a bazelor impozabile naționale ale societăților.

CAPITOLUL II

MĂSURI ÎMPOTRIVA EVITĂRII OBLIGAȚIILOR FISCALE

Articolul 4

Norma privind limitarea deductibilității dobânzii

(1) Costurile excedentare ale îndatorării sunt deductibile în perioada fiscală în care sunt suportate doar până la 30 % din câștigurile contribuabilului înainte de dobânzi, impozite, depreciere și amortizare (EBITDA).

În sensul prezentului articol, statele membre pot considera, de asemenea, drept contribuabil:

(a) o entitate căreia i se permite sau i se impune să aplice normele în numele unui grup, astfel cum sunt definite în conformitate cu dreptul fiscal intern;

(b) o entitate dintr-un grup, astfel cum este definită în conformitate cu dreptul fiscal intern, care nu consolidează rezultatele membrilor săi în scopuri fiscale.

În astfel de cazuri, costurile excedentare ale îndatorării și EBITDA pot fi calculate la nivelul grupului și cuprind rezultatele provenite de la toți membrii săi.

(2) EBITDA se calculează prin adăugarea la veniturile supuse impozitului pe profit în statul membru al contribuabilului a sumelor ajustate în scopul impozitării pentru costurile excedentare ale îndatorării, precum și a sumelor ajustate în scopul impozitării pentru depreciere și amortizare. Veniturile neimpozabile se exclud din EBITDA ale unui contribuabil.

(3) Prin derogare de la alineatul (1), contribuabilului i se poate acorda dreptul:

(a) de a deduce costurile excedentare ale îndatorării până la suma de 3 000 000 EUR;

(b) de a deduce în totalitate costurile excedentare ale îndatorării în cazul în care contribuabilul este o entitate independentă.

În sensul alineatului (1) al doilea paragraf, suma de 3 000 000 EUR se ia în considerare pentru întregul grup.

În sensul primului paragraf litera (b), o entitate independentă înseamnă un contribuabil care nu face parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară și nu are nicio întreprindere asociată și niciun sediu permanent.

(4) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al alineatului (1) costurile excedentare ale îndatorării rezultate din:

(a) împrumuturi care au fost încheiate înainte de 17 iunie 2016, dar excluderea nu se aplică niciunei modificări ulterioare a unor astfel de împrumuturi;

(b) împrumuturi utilizate pentru finanțarea unui proiect de infrastructură publică pe termen lung, în cazul în care operatorul de proiect, costurile îndatorării, activele și veniturile se află toate în Uniune.

În sensul primului paragraf litera (b), un proiect de infrastructură publică pe termen lung înseamnă un proiect care are scopul de a furniza, de a îmbunătăți, de a opera și/sau de a menține un activ de mari dimensiuni, pe care un stat membru îl consideră a fi de interes public general.

În cazul în care se aplică primul paragraf litera (b), orice venituri generate de un proiect de infrastructură publică pe termen lung se exclud din EBITDA contribuabilului, iar orice costuri excedentare ale îndatorării care au fost excluse nu se includ în costurile excedentare ale îndatorării grupului față de terți, menționate la alineatul (5) litera (b).

(5) În cazul în care este membru al unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară, contribuabilului i se poate acorda unul dintre următoarele drepturi:

(a) de a deduce în totalitate costurile excedentare ale îndatorării sale în cazul în care poate demonstra că raportul dintre capitalul propriu și activele sale totale este egal cu sau mai mare decât raportul echivalent la nivelul grupului, sub rezerva următoarelor condiții:

(i) raportul dintre capitalul propriu al contribuabilului și activele sale totale este considerat a fi egal cu raportul echivalent la nivelul grupului dacă raportul dintre capitalul propriu al contribuabilului și activele sale totale este mai mic cu până la două puncte procentuale; și

(ii) toate activele și pasivele sunt evaluate folosind aceeași metodă ca și în situațiile financiare consolidate menționate la alineatul (8);

(b) de a deduce costurile excedentare ale îndatorării într-un quantum care depășește ceea ce ar fi îndreptățit să deducă în temeiul alineatului (1). Această limită superioară a deductibilității costurilor excedentare ale îndatorării se referă la grupul consolidat în scopuri de contabilitate financiară, din care face parte contribuabilul, și se calculează în două etape:

(i) în primul rând, raportul la nivelul grupului se calculează prin împărțirea costurilor excedentare ale îndatorării grupului față de terți la EBITDA grupului; și

(ii) în al doilea rând, raportul la nivelul grupului se înmulțește cu EBITDA contribuabilului calculate în temeiul alineatului (2).

(6) Statul membru al contribuabilului poate prevedea norme:

(a) pentru a reporta, fără limită de timp, costurile excedentare ale îndatorării care nu pot fi deduse în perioada fiscală în curs în conformitate cu alineatele (1)-(5);

(b) pentru a reporta fără limită de timp și pentru a transfera într-o perioadă anterioară de maximum trei ani costurile excedentare ale îndatorării care nu pot fi deduse în perioada fiscală în curs în conformitate cu alineatele (1)-(5);

(c) pentru a reporta, fără limită de timp, costurile excedentare ale îndatorării și, pentru o perioadă de maximum cinci ani, capacitatea neutilizată de deducere a cheltuielilor reprezentând dobânda, care nu pot fi deduse în perioada fiscală în curs în conformitate cu alineatele (1)-(5).

(7) Statele membre pot exclude întreprinderile financiare din domeniul de aplicare al alineatelor (1)-(6), inclusiv în cazul în care astfel de întreprinderi financiare fac parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară.

(8) În sensul prezentului articol, grupul consolidat în scopuri de contabilitate financiară cuprinde toate entitățile care sunt incluse integral în situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu standardele internaționale de raportare financiară sau cu sistemul național de raportare financiară al unui stat membru. Contribuabilului i se poate acorda dreptul de a utiliza situații financiare consolidate întocmite în conformitate cu alte standarde de contabilitate.

Articolul 5

Impozitarea la ieșire

(1) Un contribuabil este supus unui impozit calculat pe baza sumei corespunzătoare valorii de piață a activelor transferate, la momentul ieșirii activelor, minus valoarea lor fiscală, în oricare dintre următoarele situații:

(a) un contribuabil transferă active de la sediul central la sediul permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară terță, în măsura în care, datorită transferului, statul membru al sediului central nu mai are dreptul de a impozita activele transferate;

(b) un contribuabil transferă active de la sediul permanent dintr-un stat membru la sediul central sau la un alt sediu permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară terță, în măsura în care,

datorită transferului, statul membru al sediului permanent nu mai are dreptul de a impozita activele transferate;

(c) un contribuabil își mută rezidența fiscală într-un alt stat membru sau într-o țară terță, cu excepția acelor active care rămân legate efectiv de un sediu permanent în primul stat membru;

(d) un contribuabil transferă activitatea economică desfășurată la un sediu permanent dintr-un stat membru către un alt stat membru sau către o țară terță, în măsura în care, datorită transferului, statul membru al sediului permanent nu mai are dreptul de a impozita activele transferate.

(2) Unui contribuabil i se acordă dreptul de a eșalona plata impozitului la ieșire menționat la alineatul (1), prin achitarea în tranșe pe parcursul a cinci ani, în oricare dintre următoarele situații:

(a) un contribuabil transferă active de la sediul său central la sediul său permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară terță care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European (denumit în continuare „Acordul privind SEE”);

(b) un contribuabil transferă active de la sediul său permanent dintr-un stat membru la sediul său central sau la alt sediu permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-o țară terță care este parte la Acordul privind SEE;

(c) un contribuabil își transferă rezidența fiscală în alt stat membru sau într-o țară terță care este parte la Acordul privind SEE;

(d) un contribuabil își transferă activitatea economică desfășurată la sediul său permanent în alt stat membru sau într-o țară terță care este parte la Acordul privind SEE.

Prezentul alineat se aplică în ceea ce privește țările terțe care sunt părți la Acordul privind SEE dacă acestea au încheiat un acord cu statul membru al contribuabilului sau cu Uniunea referitor la asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor fiscale, echivalentă cu asistența reciprocă prevăzută în Directiva 2010/24/UE a Consiliului¹⁰.

¹⁰Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri (JO L 84, 31.3.2010, p. 1).

(3) În cazul în care un contribuabil eșalonează plata în conformitate cu alineatul (2), se poate percepe dobândă în conformitate cu legislația statului membru al contribuabilului sau al sediului permanent, după caz.

În cazul în care există un risc real și demonstrabil de nerecuperare, contribuabililor li se poate solicita, de asemenea, să ofere o garanție pentru a putea efectua plata în mod eșalonat în conformitate cu alineatul (2).

Al doilea paragraf nu se aplică în cazul în care legislația din statul membru al contribuabilului sau al sediului permanent prevede posibilitatea de recuperare a datoriei fiscale prin intermediul unui alt contribuabil care este membru al aceluiași grup și are rezidența fiscală în statul membru respectiv.

(4) În cazul în care se aplică alineatul (2), eșalonarea plății este întreruptă imediat și datoria fiscală poate fi recuperată în următoarele cazuri:

(a) activele transferate sau activitatea economică desfășurată la sediul permanent al contribuabilului sunt vândute sau sunt cedate în alt mod;

(b) activele transferate sunt ulterior transferate într-o țară terță;

(c) rezidența fiscală a contribuabilului sau activitatea economică desfășurată la sediul său permanent este ulterior transferată într-o țară terță;

(d) contribuabilul dă faliment sau face obiectul unei proceduri de lichidare;

(e) contribuabilul nu își onorează obligațiile de plată a tranșelor și nu corectează această situație de neplată într-un termen rezonabil, care nu depășește 12 luni.

Literele (b) și (c) nu se aplică în ceea ce privește țările terțe care sunt părți la Acordul privind SEE dacă acestea au încheiat un acord cu statul membru al contribuabilului sau cu Uniunea referitor la asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor fiscale, echivalentă cu asistența reciprocă prevăzută în Directiva 2010/24/UE.

(5) În cazul transferului în alt stat membru al activelor, al rezidenței fiscale sau al activității economice desfășurate la un sediu permanent, statul membru respectiv acceptă valoarea stabilită

de statul membru al contribuabilului sau al sediului permanent ca valoare fiscală inițială a activelor, cu excepția cazului în care aceasta nu reflectă valoarea de piață.

(6) În sensul alineatelor (1)-(5), „valoarea de piață” este suma în schimbul căreia un activ poate fi transferat sau obligațiile reciproce pot fi stinse între cumpărători și vânzători independenți interesați, într-o tranzacție directă.

(7) Cu condiția stabilirii faptului că activele revin în termen de 12 luni în statul membru al entității care a efectuat transferul, prezentul articol nu se aplică transferurilor de active legate de finanțarea prin instrumente financiare sau activelor constituite ca garanție sau dacă transferul activelor are loc în scopul de a îndeplini anumite cerințe prudențiale de capital sau în scopul gestionării lichidităților.

Articolul 6

Norma generală antiabuz

(1) În scopul calculării obligațiilor fiscale ale societăților, statele membre nu iau în considerare un acord sau o serie de acorduri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, nu sunt autentice, fiind întreprinse cu scopul principal sau cu unul dintre scopurile principale de a obține un avantaj fiscal care contravine obiectului sau scopului dreptului fiscal aplicabil. Un acord poate cuprinde mai multe etape sau părți.

(2) În sensul alineatului (1), un acord sau o serie de acorduri sunt considerate ca nefiind autentice în măsura în care nu sunt întreprinse din motive comerciale valabile care reflectă realitatea economică.

(3) În cazul în care un acord sau o serie de acorduri nu este luat(ă) în considerare în conformitate cu alineatul (1), obligația fiscală se calculează în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 7

Norma privind societățile străine controlate

(1) Statul membru al contribuabilului aplică unei entități sau unui sediu permanent, ale cărei (cărui) profituri nu sunt supuse impozitării sau sunt scutite de impozit în statul membru respectiv, același tratament ca unei societăți străine controlate dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) în cazul unei entități, contribuabilul, singur sau împreună cu întreprinderile sale asociate, deține o participație directă sau indirectă de mai mult de 50 % din drepturile de vot sau deține direct sau indirect mai mult de 50 % din capital sau are dreptul să primească mai mult de 50 % din profiturile entității respective;

(b) impozitul pe profit plătit efectiv pentru profiturile sale de către entitate sau sediul permanent este mai mic decât diferența dintre impozitul pe profit care ar fi fost perceput de la entitate sau sediul permanent în conformitate cu sistemul de impozitare a întreprinderilor aplicabil în statul membru al contribuabilului și impozitul pe profit plătit efectiv pentru profiturile sale de către entitate sau sediul permanent.

În sensul primului paragraf litera (b), sediul permanent al unei societăți străine controlate, care nu este supus impozitării sau este scutit de impozit în jurisdicția societății străine controlate respective, nu este luat în considerare. În plus, impozitul pe profit care ar fi fost perceput în statul membru al contribuabilului este cel calculat în conformitate cu normele din statul membru al contribuabilului.

(2) În cazul în care o entitate sau un sediu permanent beneficiază de același tratament ca o societate străină controlată, în temeiul alineatului (1), statul membru al contribuabilului include în baza impozabilă una din următoarele situații:

(a) veniturile nedistribuite ale entității sau veniturile sediului permanent care au provenit din următoarele categorii:

(i) dobânzi sau orice alte venituri generate de active financiare;

(ii) redevențe sau orice alte venituri generate de drepturi de proprietate intelectuală;

(iii) dividende și venituri din cedarea de acțiuni;

(iv) venituri din leasing financiar;

(v) venituri din activități de asigurare, activități bancare sau alte activități financiare;

(vi) venituri de la societăți de facturare, care obțin aceste venituri din bunuri și servicii cumpărate de la întreprinderi asociate sau vândute acestora și care au o valoare economică adăugată redusă sau inexistentă;

Prezenta literă nu se aplică în cazul în care societatea străină controlată desfășoară o activitate economică semnificativă susținută de personal, echipamente, active și spații, astfel cum o demonstrează faptele și circumstanțele relevante.

În cazul în care societatea străină controlată își are reședința sau este situată într-o țară terță care nu este parte la Acordul privind SEE, statele membre pot decide să nu aplice paragraful anterior.

(b) veniturile nedistribuite ale entității sau ale sediului permanent care au rezultat din acorduri neautentice instituite cu scopul principal de a obține un avantaj fiscal.

În sensul prezentei litere, se consideră că un acord sau o serie de acorduri nu este autentică în măsura în care entitatea sau sediul permanent nu ar deține activele sau nu și-ar fi asumat riscurile care generează totalitatea veniturilor sale sau o parte a acestora dacă nu ar fi fost controlată de o societate în care sunt îndeplinite funcțiile de conducere relevante pentru aceste active și riscuri, iar aceste funcții sunt esențiale pentru a genera veniturile societății controlate.

(3) În cazul în care, în temeiul normelor dintr-un stat membru, baza impozabilă a unui contribuabil se calculează în conformitate cu alineatul (2) litera (a), statul membru poate opta să nu aplice unei entități sau unui sediu permanent același tratament ca unei societăți străine controlate, în conformitate cu alineatul (1), dacă o treime sau mai puțin de o treime din veniturile obținute de entitate sau de sediul permanent se încadrează în categoriile prevăzute la alineatul (2) litera (a).

În cazul în care, în temeiul normelor dintr-un stat membru, baza impozabilă a unui contribuabil se calculează în conformitate cu alineatul (2) litera (a), statul membru poate opta să nu aplice întreprinderilor financiare același tratament ca societăților străine controlate dacă o treime sau

mai puțin de o treime din veniturile entității din categoriile prevăzute la alineatul (2) litera (a) provine din operațiuni desfășurate cu contribuabilul sau cu întreprinderile asociate ale acestuia.

(4) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al alineatului (2) litera (b) o entitate sau un sediu permanent, aflat(ă) în una din următoarele situații:

(a) cu profituri contabile de maximum 750 000 EUR și venituri provenite din activități comerciale secundare de maximum 75 000 EUR;

(b) cu profituri contabile care se ridică la cel mult 10 % din costurile sale operaționale pentru perioada fiscală.

În sensul primului paragraf litera, costurile operaționale nu pot include nici costul bunurilor vândute în afara țării în care entitatea își are rezidența fiscală sau în care este situat sediul permanent în scopuri fiscale, nici plățile către întreprinderi asociate.

Articolul 8

Calcularea veniturilor societății străine controlate

(1) În cazul în care se aplică articolul 7 alineatul (2) litera (a), veniturile care trebuie incluse în baza impozabilă a contribuabilului se calculează în conformitate cu prevederile legislației privind impozitarea societăților din statul membru în care contribuabilul este situat sau își are rezidența fiscală. Pierderile entității sau ale sediului permanent nu se includ în baza impozabilă, dar pot fi reportate în conformitate cu dreptul intern și luate în considerare în perioade fiscale ulterioare.

(2) În cazul în care se aplică articolul 7 alineatul (2) litera (b), veniturile care trebuie incluse în baza impozabilă a contribuabilului se limitează la sumele generate prin active și riscuri legate de funcțiile de conducere îndeplinite în cadrul societății care exercită controlul. Atribuirea veniturilor societății străine controlate se calculează în conformitate cu principiul concurenței depline.

(3) Veniturile care trebuie incluse în baza impozabilă se calculează proporțional cu participația contribuabilului în entitate, astfel cum este definită la articolul 7 alineatul (1) litera (a).

(4) Veniturile se includ în perioada fiscală a contribuabilului în cursul căreia se termină exercițiul financiar al entității.

(5) În cazul în care entitatea distribuie profit contribuabilului, iar acest profit distribuit este inclus în veniturile impozabile ale contribuabilului, cuantumul veniturilor incluse anterior în baza impozabilă în temeiul articolului 7 se deduce din baza impozabilă atunci când se calculează cuantumul impozitului datorat pentru profitul distribuit, pentru a evita dubla impunere.

(6) În cazul în care contribuabilul își cedează participația într-o entitate sau activitatea economică desfășurată de sediul permanent, iar o parte a încasărilor din cedare a fost inclusă anterior în baza impozabilă în temeiul articolului 7, cuantumul respectiv se deduce din baza impozabilă atunci când se calculează cuantumul impozitului datorat pentru încasările respective, pentru a evita dubla impunere.

(7) Statul membru al contribuabilului permite o deducere a impozitului plătit de entitate sau de sediul permanent din obligațiile fiscale ale contribuabilului în țara sa de rezidență fiscală sau în țara în care este situat. Deducerea se calculează în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 9

Tratamentul neuniform al elementelor hibride

(1) În măsura în care un tratament neuniform al elementelor hibride are drept rezultat o dublă deducere, deducerea se acordă numai în statul membru în care plata respectivă își are originea.

(2) În măsura în care un tratament neuniform al elementelor hibride are drept rezultat o deducere fără includere în baza impozabilă a unui alt stat membru, statul membru al plătitorului refuză deducerea plății respective.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 10

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta lege intră în vigoare la data de 01.07.2017.

(2) În termen de 60 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Guvernul elaborează normele metodologice de implementare ale prezentei legi.

(3) Prezenta lege transpune Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului, din 12 iulie 2016 privind stabilirea normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne.

Președintele Senatului

Călin Popescu Tăriceanu

Președintele Camerei Deputaților

Nicolae- Liviu Dragnea